

Fra baglinjen

Man brænder da bøger?

Kassation er kommet for at blive. Universitetsledelserne må dog samtidig forstå, at der er en sammenhæng mellem det forskningsniveau, man ønsker at opretholde, og antallet af titler i bibliotekerne. Hurtig adgang – i særdeles til ikke-digitalt materiale for humanister – er fortsat helt centralt.

Af Martin Dyrbye md@iva.dk

Kassation har altid været et ømtåleligt emne blandt bogelskere og biblioteksfolk. Ordet ”bogbrænding” ligger på folks læber, når det uundgåelige indtræffer. Imidlertid er biblioteker almindeligvis ikke museer eller arkiver. Den begavede bibliotekar kasserer ikke hovedløst, men overvejer hvor titlen kan gøre størst nytte, og om værket – om man vil det eller ej – kan sikkerhedskopieres enten lokalt, nationalt eller endog f.eks. ”cloud”-baseret.

Kassation er det omvendte bogvalg. Der er tale om et nødvendigt fravalg, og materialets beskaffenhed, dets nødvendighed og brug er centrale parametre. Professionelle biblioteksfolk evner at se længere, end øjet blot rækker. Det er tilsyneladende ikke tilfældet blandt fakulteternes ledelser på universiteterne, f.eks. humaniora på Københavns Universitet, hvor en åbenbart hovedkulds kassation forårsagede en mindre storm blandt dybt engagerede universitetslærere og studerende.

De følelsesladede ytringer blandt humanisterne er forståelige. Hvor har vi dog ikke begrædt, når naturens luner eller pludselige ulykker har ødelagt biblioteker – og bøger/kilder/dokumenter – for stedse. Med den løbende kassation forholder det sig anderledes, hvis den gribes fornuftigt og

professionelt an med inddragelse af al tilgængelig viden om emnet.

Dette in memento. Kassation er kommet for at blive, men samtidig må universiteternes ledelser forstå, at der faktisk er en sammenhæng mellem det forskningsniveau man ønsker at opretholde, og antallet af titler på f.eks. institut- og fakultetsbibliotekerne. Hurtig adgang – for humanisterne i særdeles til ikke-digitalt materiale – er fortsat alfa omega for doktoranden eller den ph.d.-studerende in spe, som har behov for et endog meget stort antal titler inden for bogreolernes rækkevidde. Alt er ikke digitaliseret eller unyttigt alene ud fra publikationens alder at dømme, og hvis bogen eller det digitale dokument er borte, ja så er meningen med humaniora det også. Biblioteket er fortsat humanistens laboratorium – og er lige så vigtigt, som f.eks. kemikere adgang til kolben og det klassiske periodiske system.

Digitaliseringen er også kommet for at blive – og som en tilføjelse: Lad dog altid om muligt og efter behov et kasseret eksemplar gennemgå en digitalisering – og føj da til: Kasserede titler kan med fordel doneres til Bibliotheca Alexandrina, der i en række tilfælde i deres utrættelige kamp for opbygningen af deres universalbibliotek for en demokratihungrende region er os dybt taknemmelige, hver gang vi i vor del af verden med omtanke betænker dem.

Lad denne udgangsbøn samtidig være en anledning til oprettelsen af en national kassations- og digitaliseringsenhed – Dansk Kassation/Nationaldigitaliseringen – som er uafhængig af særinteresser.

Martin Dyrbye er lektor på Det Informationsvidenskabelige Akademi